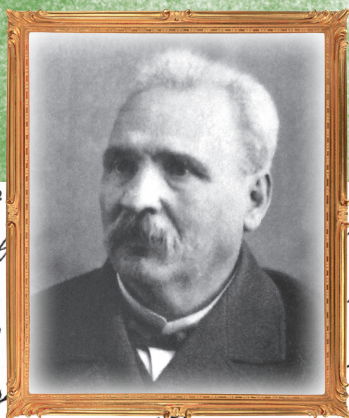

Петко Р. СЛАВЕЙКОВ

Избрани творби

за ученици и кандидат-студенти

СН[®]
СОФТПРЕС

СЪДЪРЖАНИЕ

Родина	3	БАСНИ	57
Не пей ми се.....	5	Петел и елмаз	59
Не растат саминки в поле цветовете.....	7	Орел и рак и щука.....	60
Жестокостта ми се сломи..	8	Щурецът и мравите	61
Мудно ходи нашто време.....	10	Куко и Пипе	62
Не сме народ	11	Желка и орел	63
Народен	12	СТИХОТВОРЕНИЯ	
Нива.....	13	ЗА ДЕЦА	65
Работниците	14	Татковина.....	67
Опитвай се пак	17	Майка	68
Напомняне	18	Правда и свобода.....	69
Песен на паричката ми	19	Очите.....	70
Спомняне	24	Звезди	71
Бъдний ден.....	25	На училище	72
Връбница	26	Малък Пенчо	73
Стара планина	27	Голям Пенчо	74
Канарче	28	Пожелание	75
Есенни гори	29	Есен	76
На нощта си ясен месец... 30		Зима	77
Промяна	31	Наше село	78
ПОЕМИ	33		
Изворът на белоногата.....	35		
Бойка войвода.....	45		

РОДИНА

Де изгрява най-светливо
слънцето иззад гори?
Де разсява толкоз живо
месец сребърни зари?

Дали на чужбина?
Тамо, там, дружина,
на земя родина.

Де цъфтят така обилно
китки ружи алени?
Де ли славей тъй умилно
пее сладки нам песни?

Дали на чужбина?
Тамо, там, дружина,
на земя родина.

Де ли никне толкоз красно
цветето на любовта?
Де се чува толкоз ясно
сладкий глас на верността?

Дали на чужбина?
Тамо, там, дружина,
на земя родина.

Де най-вече пълни с сили
биват нашите сърца?
Де нам толкоз драги, мили
биват нашите деца?

Дали на чужбина?
Тамо, там, дружина,
на земя родина.

Де всяк търси и намира
тези свидни хубости?
Де желае най-подире
да остави той кости?

Дали на чужбина?
Не там, о дружина,
но там – на родина!

Ей, родино! Ей, светиньо,
ще л'под теб се прибера?
В теб, чужбино, аз, пустиньо,
да не бъде да умра?

Ох, тежка судьбина –
тук аз да загина,
далеч от родина.

НЕ ПЕЙ МИ СЕ

Не пей ми се. И защо ли да пея
в тез години аз в каквито живея!
Как се пеят славни песни за стари,
тамо, дето днешните са заспали?
Как се слави древна мудрост, юнаштво,
тамо дето днес от тях е сираштво?
Пеял бил съм и стихове нареждал,
коя полза и каква ли надежда,
като няма кой да слуша, разбира
туй, що пея, туй, що дрънкам на лира?
– Като няма в труд поету награда,
чезне песен, фантазия отпада.

*

Ах, напразно стар се спомен тъй сили
да направи песните ми премили!
Веч за песни миналото не пита,
сегашното люби лира разбита...
Славни песни днес нито са възможни;
веч за слава достойните измрели,
а живите кат че не са живели –
нечувствени, равнодушни, нищтожни...
– Народ, който глух на песни остава,
глуха вечно за него е и слава.

*

Кой да слуша, като не се намира,
ще окача нямата си аз лира
там в безводни и ронливи долини,
на безродни и бодливи глогини...
Нека там ѝ ветрец струни подрънва,
нека глухо с звук на жалби покънва,
дор настане друг род с чувство по-знойно,
ново време, по за песни достойно...

НЕ РАСТАТ САМИНКИ В ПОЛЕ ЦВЕТОВЕТЕ...

Не растат саминки в поле цветовете,
нито птички пеят сами в пролетта;
без сърце другарско тежки са денете,
тежък без надежди живот на света.

И ти, мое ясно, несравнено цвете,
смъртта покоси те с ледена ръка –
без време усърна, без време улете
и на мене само завеща тъга.

Не растат саминки в поле цветовете,
нито пеят птички сами в пролетта;
без сърце другарско тежки са денете,
тежък без надежди живот на света.